

ка, която положижъ тържественно въ единъ отъ гробовѣ до пята, тамъ положижъ еще и слъзнийтъ сѣждъ и малката монета която поетитѣ отдадохъ на тимирутния превозителъ по Стякъ. Гробътъ бѣше окитенъ наоколо отъ цвѣтя и вѣнцы и много свѣтилници горяхъ около него, а на жертвеницитѣ еще са кляхъ куренія.

Но на другія день, когато свещеникътъ доде съ новы приношенія на гроба, той видѣ че' една неизвѣстна рѣка была приложила помежду погребалнѣтъ приношенія на езыческото суевѣріе единъ зеленъ клонъ отъ палма. Свещеникътъ го остави, като не знаеше че туй е было погребаленъ знакъ на христіанѣтъ.

Щомъ са свършихъ описанѣтъ обреди, една отъ рыдалницѣтъ зе клонче дафново, и като поръси съ очистителна вода другѣтъ рыдалници изговори послѣдната дума «іісетъ» сирѣчь «иди си.»

Но множеството не са разиде докато не са испѣ много пѣти *послѣднето цѣлованіе*, и когато са пѣ слѣдующата пѣсень, Іоанъ еще присѣствуваше.

ПОСЛѢДНЕТО ЦѢЛОВАНІЕ.

Душе любезная, прощавай,
Душе, намъ сродна, съ насъ живѣла;
Мжчителны и люты мжкы
Дружѣтъ ни дешната раздѣла.

Преди насъ въ мрачна тъмота
Природнийтъ законъ та води,
Животътъ пѣтъ е къмъ смъртъта.
Въвъ него сѣкій смъртенъ ходи.

На праздно ты далечъ отъ насъ
Летишь, сърцето ни страдае;
Докат' настане нашій часъ
Отъ мжкы кой ще ны избави?

И огньтъ чистителный
Гори предъ насъ и тлѣй напраздно,
Напраздно влагата света
Успокоително на рѣси. —

Съвѣсмъ че често въ този свѣтъ
Приятелството е ветрайно,